

Περίκλυστα (Μπουνάρμπασι) Σμύρνης

Γράφει ο Σταύρος Μελιδώνης

Δικηγόρος

ΔΜΣ Εκκλησιαστικού Δικαίου

Νομικός Σύμβουλος και μέλος του Δ.Σ της “Ενώσεως Σμυρναίων”.

Το χωριό του Αγίου Θεράποντος

Τα Περίκλυστα (τουρκικά Μπουνάρμπασι) ήταν ένας όμορφος οικισμός στα περικόχωρα της Σμύρνης πλησίον του Μπουρνόβα. Η ονομασία του οφείλεται στο γεγονός ότι η τοποθεσία του περικλυζόταν από επτά πηγές υδάτων.

Εξαιτίας της αφθονίας του ύδατος ο τόπος ήταν πολύ εύφορος και στην γύρω περιοχή υπήρχε πλούσιο δάσος από πλατάνια, καθώς και αγροί με οπωροφόρα δέντρα.

Η ονειρική αυτή τοποθεσία καθιστούσε τα Περίκλυστα τόπο εκδρομής των Σμυρναίων οι οποίοι συχνά επισκέπτονταν το χωριό για αναψυχή και διασκέδαση.

Τα Περίκλυστα αποτελούσαν ενορία της Μητροπόλεως Σμύρνης με ενοριακό ναό που επιμάτο στο όνομα των Αγίων Ισαποστόλων Κωνσταντίνου και Ελένης και προ της Καταστροφής αριθμούσαν 3.000 κατοίκους, Έλληνες στη συντριπτική πλειοψηφία τους.

Το 1900 δύο χιλιόμετρα έξω από το Μπουνάρμπασι ανεγέρθηκε Ναός προς τιμήν του Αγίου Ιερομάρτυρος Θεράποντος, Επισκόπου Κύπρου, σε θέση όπου βρέθηκε παλαιό εικόνισμα του Αγίου και υπήρχε παλαιός πλινθόκτιστος τάφος στον οποίο κατά την παράδοση ήταν ενταφιασμένος ο Άγιος Θεράπων.

Στους Σμυρναίους επικρατούσε η παράδοση ότι ο Άγιος Θεράπων κατά θαυματουργικό τρόπο ζήτησε, όταν επέδραμαν οι Σαρακηνοί στην Κύπρο, όπου ήταν ο τάφος του, τη μεταφορά του σκηνώματός του στην Κωνσταντινούπολη.

Έτσι λοιπόν το σκήνωμά του μεταφέρθηκε στις 27 Μαΐου πρώτα στην Κωνσταντινούπολη και έπειτα στη Σμύρνη όπου και ενταφιάστηκε σε λάρνακα.

Μέχρι την ανέγερση του Ναού το 1900 στη θέση αυτή υπήρχαν εκτός από τον σωζόμενο τάφο, και ερείπια παλαιάς εκκλησίας, καθώς και αγίασμα περιβαλλόμενο από πολλά κωνοφόρα δέντρα.

Η δε εικόνα του Αγίου που βρέθηκε εκεί μέχρι της ανεγέρσεως του Ναού φυλασσόταν στο Ναό των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης στα Περίκλυστα, ενώ μετά την ανέγερση του Ναού του Αγίου Θεράποντος μεταφέρθηκε στο νέον περικαλλή Ναό.

Ο Άγιος Θεράπων ήταν πολύ αγαπητός και στους Τούρκους της περιοχής, οι οποίοι τον πμούσαν και τον αποκαλούσαν «Αζίζ Αράπη», παραφθορά του ονόματός του.

Χαρακτηριστικό είναι το γεγονός ότι τη φροντίδα του τάφου και την αφή του κανδηλιού είχε αναλάβει μια Τουρκάλα της περιοχής.

Ο Άγιος θεωρούταν από τους Σμυρναίους πολύ θαυματουργός και τον επισκέπτονταν κυρίως μητέρες για να τον παρακαλέσουν να γιατρέψει τα παιδιά τους¹.

Οι Χριστιανοί που επικαλούνταν τον Άγιο άναβαν κερί στον τάφο του και έθεταν στην κάθετη πέτρα του τάφου ένα μεταλλίκι (μικρό νόμισμα της εποχής).

Οι Σμυρναίοι πίστευαν ότι αν το νόμισμα στεκόταν και δεν έπεφτε αυτό σήμαινε ότι ο Άγιος θα εκπλήρωνε το τάμα τους.

Ο Ιερός Ναός εόρταζε την 27η Μαΐου ημέρα της ανακομιδής των λειψάνων του Αγίου, αλλά και της μνήμης έτερου Αγίου Θεράποντος ο οποίος ήταν ιερέυς στις Σάρδεις και μαρτύρησε στην περιοχή του Έρμου ποταμού επί Ουαλεριανού.

Την ημέρα αυτή πλήθος Σμυρναίων εκμεταλλευόμενοι και την εποχή της άνοιξης κατέκλυζε το χωριό προκειμένου να πανηγυρίσει τον «Αη-Θαράπη».

Το χωριό, όπως και η Εκκλησία, καταστράφηκε ολότελα κατά τα τραγικά γεγονότα του 1922. Το εικόνισμα όμως του Αγίου διασώθηκε από έναν Τούρκο, ο οποίος και το φύλαξε.

Το 1955 ο Σμυρναίος ιερέας Μιχαήλ Πιτσώνης επισκέφθηκε τον τόπο όπου άλλοτε βρισκόταν ο Ναός και ο τάφος του Αγίου και προσκύνησε στα ερείπιά του.

Τότε τον προσέγγισε Τούρκος χωρικός ο οποίος του παρέδωσε το εικόνισμα του Αγίου λέγοντάς του ότι περίμενε χρόνια να το κάνει γιατί ο Άγιος δεν τον άφηνε να κοιμηθεί.

Μαζί με το εικόνισμα του Αγίου παρέδωσε και ένα Άγιο Ποτήριο από τον κατεστραμμένο Ναό τα οποία ο ιερέας πρόσφερε στο Ναό του Αγίου Θεράποντος στην Τούμπα της Θεσσαλονίκης.

Ένα από αυτά τα παιδιά ήταν και ο αείμνηστος παππούς μου Σταύρος Μελιδώνης ο οποίος θεραπεύτηκε από παιδική ασθένεια μετά από επίκληση της προγιαγιάς μου Ιωάννας προς τον Άγιο Θεράποντα, προσκυνώντας το εικόνισμά του στο Μπουνάρμπασι σε ηλικία πέντε ετών.

Αξιώθηκε να ξαναπροσκυνήσει, ως πρόσφυγας πια, το ίδιο εικόνισμα το 1986, 65 χρόνια αργότερα, στο Ναό του Αγίου στη Θεσσαλονίκη.

1. Ένα από αυτά τα παιδιά ήταν και ο αείμνηστος παππούς μου Σταύρος Μελιδώνης ο οποίος θεραπεύτηκε από παιδική ασθένεια μετά από επίκληση της προγιαγιάς μου Ιωάννας προς τον Άγιο Θεράποντα, προσκυνώντας το εικόνισμά του στο Μπουνάρμπασι σε ηλικία πέντε ετών. Αξιώθηκε να ξαναπροσκυνήσει, ως πρόσφυγας πια, το ίδιο εικόνισμα το 1986, 65 χρόνια αργότερα, στο Ναό του Αγίου στη Θεσσαλονίκη.

 Share on Facebook Share on Twitter

Εμφανίσεις: 303092

Η αναδημοσίευση του παραπάνω άρθρου ή μέρους του επιτρέπεται μόνο αν αναφέρεται ως πηγή το Romfea.gr με ενεργό σύνδεσμο στην εν λόγω καταχώρηση.

FOLLOW ROMFEA:

Follow 3:

Follow